

[I. A. Hansen.]

forudsætter, og han har lige saa lidt Sikkerhed for det, han kalder en Nødvendighed, nemlig at alle Samfundsklasser bliver repræsenteret.

Denne Ordning vil medføre en Fare, nemlig Faren for at faa et Korps af lidet heldige Elementer. Man maa huske paa, at det udtagne Mandskab er forpligtet til at staa til Raadighed for Værnet i 12 Aar, og en saadan Ordning vil jo neppe paa Forhaand kalde paa de bedste Elementer. Man kan befrygte, at de Folk, som sidder i en Stilling, vil betænke sig paa at afbryde denne for at komme ind til en Soldatertilværelse, og naar man kan befri sig derfor ved at benytte et Frimærke til 15 Ø., vil mange rimeligvis føle sig fristet heraf.

Nu har jeg nok set, at Regeringens Hovedorgan kommer med den Indvending, at dette dog umuligt kan tænkes; det kan ikke tænkes, skriver Bladet, at den velstillede Del af Befolkningen vil være saa upatriotisk, at den vil afsløre en manglende Offervillighed overfor Fædrelandet derved, at man nægter at gøre Tjeneste indenfor Værnet.

Offervillighed overfor Fædrelandet — ja, men de Herrer Konstabler skal jo ikke ofre noget for Fædrelandet, de skal ikke forsvare Fædrelandet, det maa de ikke! Enhver Gnist af Idealisme er fjernet fra deres Forhold til Fædrelandet. Der kaldes kun paa dem til et Stykke rent og skært Lønarbejde: de, som fristes af Lønnen, følger Kaldet, andre følger det ikke.

For Venstre er den almindelige Værnepligt i sig selv naturligvis ikke noget Dogme, men vi mener, at Landet maa have en Hær, som det maa have en Flaade, og saa længe vi har en Hær, maa vi have Sikkerhed for, at den er et Tværsnit af Folket, en Folkhær. Og vi har hidtil ikke set nogen anden Sikkerhed for at opnaa dette end den, der ligger i Værnepligten. Saa længe vi ikke har set nogen Udskrivningsmetode, der byder en saadan Sikkerhed, maa vi ønske den almindelige Værnepligt opretholdt.

Det Lovforslag, som ledsager Afrustningsforslaget, nemlig Lovforslaget om Indtegnning til Vagtkorps og Statsmarine, skal jeg paa dette Tidspunkt ikke komme nærmere ind paa; det er en lovteknisk Udarbejdelse af Afrustningsforslagets § 3, og selve denne Udarbejdelse er der, saa vidt jeg ser, ikke noget at sige til — vor Stilling til Lovforslagets Princip vil være angivet i de Bemærkninger, jeg her har haft Lejlighed til at gøre.

Den højtærede Forsvarsminister har indbudt os til Samarbejde om en Løsning af denne Sag. Han er parat, siger han, til at forhandle baade om Personel og Materiel.

Det er imidlertid ikke meget vide Grænser, den højtærede Forsvarsminister har at stille i Udsigt for denne Forhandling; han siger i sin Forelæggelsestale Sp. 72, at han vil forhandle om, hvorvidt der skal uddannes 1 500 eller 1 600 Mand aarligt, han vil forhandle om Antallet af Skibsmateriellet og om Fiskeriinspektionsskibene, og endelig skal det ikke komme an paa, om Udgifterne skal være 18, 19 eller 17 Mill. Kr.

Jeg siger paa mit Partis Vegne Tak for Tilbudet, men det frister os ikke. Paa denne spøgefulde Maade kommer den højtærede Regering nu ikke i Forhandling med os Venstre.

Den højtærede Minister og elskede Folketaler tilraabte os i sin Forelæggelsestale ikke mindre end 3 Gange Ordene: Respekt for Valgdagen, Valgdagen binder! Den højtærede Regering kan være ubekymret for Valgdagen, hvad Respekten angaar; Valgdagen i dette parlamentarisk styrede Land vil altid nyde den Respekt, som den selv aftvinger sig.

Det, den sidste Valgdag sagde, var, at nu skal der en socialdemokratisk Regering til at lede Forhandlingerne mellem Partierne og med Rigsdagens Ting indenfor de af Forfatningen angivne Rammer og med de Magtmidler, som Forfatningen stiller bagved en Regering. Denne Valgdagens Tale er respekteret, de Herrer har faaet Ledelsen og Magten, de har faaet Ledelsen og den Magt, som Forfatningen giver. Brug denne Ledelse, om De vil, brug denne Magt, men kom ikke og fortæl dette høje Ting, at Respekten for Valgdagen kræver, at nu skal Mindretallet, Venstre og Konservative, handle og stemme socialdemokratisk.

Vi fra vor Side agter at stemme, som vi plejer at stemme efter vor Anskuelse om, hvad der tjener dette Land, og ud fra disse Anskuelser maa vi modsætte os dette Lovforslags Gennemførelse, saa sandt som det er vor Overbevisning, at det vilde indeholde en Fare for Landets fortsatte Bestaaen som en fri og selvstændig Stat.

Vil Regeringen i Forhandling med os, maa den tilvejebringe et andet Forslag, et Forslag, som stiller os Side om Side med andre smaa Magter, først og fremmest Side om Side med vore nordiske Nabostater i Opfattelsen af vore internationale Forpligtelser og Villigheden til at opfylde dem.